

архимандрит Кирил Павлов

ПОУЧЕЊЕ НА ЈЕВАНЂЕЉЕ 24. НЕДЕЉЕ ПО ДУХОВИМА

У име Оца и Сина и Светога
Духа.

Драга у Христу браћо и сестре, у данашњем Јеванђељу слушали сте о томе како је Господ вакрсао умрлу кћер Јаира, началника синагоге и о исцељењу крвоточиве жене. Ово Јеванђеље је веома дубоко и за сваког од нас има веома поучно и изграђујуће значење.

Пре свега, драга браћо и сестре, у њему се јасно открива учење о томе да ће несумњиво бити вакрсење из мртвих, јер је Господ вакрсавао умрле, као што можемо да видимо, пре свега зато да би показао да је Он вакрсење и живот (Јн. 11, 25). Следствено, сви ми треба бодрим срцем и трезвеним мишљу да проходимо све време овога живота у очекивању свеопштег вакрсења и великог дана јављања са небеса Господа славе са свим Анђелима Његовим, на Другом и Страшном Доласку.

Друга лекција се састоји у следећем: Ма у каквој ситуацији да се налазимо, никада не треба да је сматрамо безнадежном. Свако унизије и очајање јесте разжалошћење величанства Божијег. „Не продају ли се два врапца“, говори Спаситељ, „за један новчић? Па ни један од њих не падне на земљу без Оца вашега. А вама је и ко са глави сва избројана. Не бојте се, дакле; ви сте бољи од много врабаца“ (Мт. 10, 29 – 31). И устима псалмопојца говори Господ: „призови Мене у дан

жалости, и избавићу те, и прославићеш Мене“ (Пс. 49, 15). Нема такве невоље коју Свемогући не би могао исцелити. Његова сила већином и открива тамо где ниједна друга сила не може спасити страдалца.

Али осим овога, из прочитаног Јеванђеља нам се открива и та истина, да је за задобијање небеске помоћи потребна и вера са наше стране. Спаситељ је обећао да је све могуће ономе који верује (уп. Мк. 9, 23). Тамо где је Господ наилазио на веру, тамо је и чинио чудеса, а где је није налазио, тамо није чинио никаква чудеса. Господ је близу свих нас, али Господу су близу само они који имају веру – чврсту и живу. Зато ми понекад молимо и не добијамо, јер просимо немајући веру.

Имајте на уму ово, браћо и сестре, да нам је Господ близак. Када вас снађу невоље, несрће, искушења, када вам се буде чинило да је већ све пропало и немате одакле нити од кога да очекујете помоћ, сетите се да имате Свесилног Заступника – Господа. Обратите Му се тада, молитвом, прилепите му се свим срцем – и почујте у својој души благодатни глас: не бој се, само веруј, и видећеш славу Божију (уп. Мк. 5, 36; Јн. 11, 40). И како је Господ похвалио крвоточиву жену за њену веру, тако ће благословити и свакога који верује у Њега и рећи ће му: Не бој се, дете, вера твоја спасла те је; иди у миру.

Амин.

манастира Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом ијумана јеромонаха Рафаила

ДВАДЕСЕТ ЧЕТВРТА НЕДЕЉА ПО ПЕДЕСЕТНИЦИ

св. муч. Платон, св. муч. Роман и Варул

Лк. 8, 41 – 56, (зач. 39);

Еф. 2: 14-22 (зач. 221).

свети Теофан Зајворник

ПОДСТИЦАЈ НА БОЖИЋНИ ПОСТ

У име Оца и Сина и Светога
Духа.

Од данас почиње свети пост, који је Црква Божија установила да би нас припремила да се достојно сусретнемо и прославимо оваплоћеног Бога у празнику Христовог Рођења. Покоримо се Цркви и ступимо у подвиг поста и свих осталих благочестивих подвига који су сједињени са постом. Неки умају уверење да овај пост није тако важан као Вакршњи Пост, света Четрдесетница, и стога не обраћају пажњу на њега и проводе га немарно. Ово је заблуда која нема оправдања. Црква је прописала четири поста: Велики (Вакршњи), Успенски (Госпојински), Петров (Апостолски) и Божићни и наша је дужност да их подједнако држимо, премда се мера њихове строгости донекле разликује. Пост који је пред нама је лакши од Вакршњег и Госпојинског поста, али то олакшање је тако незнатно да и само не може а да не испадне строго

за нашу немоћ...

Дакле, када свeta Црква не помиње овај пост тек узгредно, већ је са таквом одређеношћу установила правила за њега, онда да ли доликује њеним послушним чедима да га проведу немарно и без пажње, па чак и ван сваког појма о њему? Освештајмо га, браћо и сестре, освештајмо га васпостављањем у мислима његовог узвишеног значења, строгим испуњавањем Црквеног устава о њему, а уз то и очишћењем савести у покајању и оснажењем себе кроз свето Причешће Телом и Крвљу Христовом. Погледајте шта о њему кажу свети Оци! Један каже: „Четрдесетодневни Божићни пост изображава Мојсијев пост, када је постио четрдесет дана и четрдесет ноћи, да би на каменим таблицама добио исклесане Божије речи. А ми, постећи четрдесет дана, созерцавамо и примамо живу Реч, не исклесану у камену, него оваплоћену и рођену од Ђеве и присаједињујемо се његовом Божанском Тे-

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

лу“ (св. Симеон Солунски). Други учи: „Чување уздржања нам је заповеђено у 4 доба, да би кроз годишњи круг познали да нам је непрестано потребно очишћење, и да при расејаном животу стално треба да се трудимо да постом и молитвом уништавамо грех, који се умножава смртношћу тела и нечистим жељама“ (Лав Велики). Ето како расуђују богопросвећени умови и куда управљају силе и напоре послушне побожности. Примио срцу ове савете, нама тако потребне и спасоносне. Познато је да је област живота у Христу чистота и светост. Али животни послови, авише сујета прљају и мрљају путнике који путују ка овој области чистоте, често и против њихове воље. И као што за странца брижљиве гостопримнице устројавају одмор, дајући предах, трпезу која окрећује и купатило за умивање, тако је и многобрижна Божија доброта у мајчинским недрима Цркве уговорила посте – сва четири – са позивом да се кроз њих припремимо, исповедимо и причестимо, на одмор онима који су изморени многобрижним животом, на омивање онима који су запрљани гресима и нечистим помислима, на укрепљење онима који су ослабили и истрошили снаге духа борбом или падом. Ревносни трудбениче, дођи под ову сенку покоја, омиј се у бањи суза коју сам изградиши, укрепи се предложеном небеском храном, а затим опет, слично Илији, коме се повратила снага од хране коју му је доносио Анђео, бодро се отисни

пут пустине, док не достигнеш узвиши Синај – празник Рођења Христовог – на коме ћеш осетити Божије присуство, како нам се приближава, по мери свога труда и степена припреме.

Али зашто да се обраћам ревносном и бодром? Они ревнитељи хришћанског живота који изгарају духом ће сами и без да их ико подсећа – и постити и испунити хришћански дуг у току поста како треба. Али шта рећи вами који болујете од разнежености, који се плашите за здравље од промене исхране, који хоћете да будете модерни, независни, раскидањем свих окова које су вам наметнули обичаји отаца, који се уздижете више од облака и који хоћете, кратковидно, да Вишњем укажете на то да Његови закони и уредбе који су ту да нас коригују, нису у складу са природом, коју сте ви искварили? Рекао бих вам једно: „Свирасмо вам, и не играсте; нариласмо вам, и не ридастте“ (Мт. 11, 17). Али у очекивању да још смирите хтровере ваших нездарживих мисли и ваше својевољности, подсетићу вас на рајску јабуку, лепу на изглед и пријатну на укус, која је усмртила и усмрћује наш род; сочиво, које је стомакоугодника лишило првенства; месо, пустињу испуњену гробовима похотника; малу количину меда, која је одменила победу и припремила смрт царевом сину; ону гозбу на којој је свише постављен натпис: „Мани, текел, фарес“ (Дан. 5, 25), који се тада испунио; на оног младића који је „појео све“, а затим желео да „напунити тр-

бух свој рошчићима које свиње јеђаху“ (Лк. 15, 16); и богаташа који „сајно се весељаше сваки дан“, а тамо је тражио капљу воде, да би „расхладио језик“, и није добио (Лк. 16: 19, 22 – 25), – наводим све погубне последице непошћења и неуздржања, да бих овоме приододао: „Уразумите се и упутите“ и „Не будите као коњ и мула, који немају памети“ (Пс. 31, 9) – којима се узлом и браздама вилице зауздавају када су тврдоглави и не покоравају се. Њихово је кормило – узда, а за разумне – то је разум.

Али постоји и кривомислећи разум – немам њега у виду, већ здрав разум, који познаје своју меру, који се не уздиже изнад разума Божијег, већ му се покорава и смилено прикљања своју вољу под Његов јарам. Њега успоставите у себи и оснажите га. Он ће вас научити да се не одричете од онога што је Бог озаконио устима Цркве, већ наспрот томе – да не штедите снагу за сведочење свога послушног синовства њој; научиће нас да не слушамо наговоре претеране бриге за здравље, који не указују на пост, већ на непошћење – на извор болести тела и раслабљености душе; да презиромо неодобравајуће узвике људи са стране, уверавајући нас да којош говори о посту и онима који посте, тиме ће више рећи лоше о себи него о њима; да не видите несавременост у строгом испуњавању црквених устава, појашњавајући да су они пре били несавремени, односно ванвремени, онда када су први пут

били уведени и још нису сусрели оне који их испуњавају, него сада, када их је толико много; учи нас да одбијамо оне страшљиве мисли да нећемо достићи ону меру поста на којој он постаје спасоносан, износећи нам да када су подобнострасни нама испосници: Мосије, Илија, Јован Крститељ, који сада почивају у слави, тек поставили темеље посту, док је достизање његових узвишијих степена било теже него сада, након толико светлих примера и опита оних који су у њему успели; одгони прелесну мисао о могућности да се телесни пост замени духовним, напомињући да се пре телесни пост одвија без духовног, него духовни без телесног; да се у уздржању тела види мера обновљења духа, и у ступњевима поста – лествица духовног усхођења, чији се крај утврђује на небу.

Ограђујући себе оваквим и сличним мислима, додајмо добро намери послушања Цркви силу да узрасте, ојача и донесе плод – дела покајања и дистојно хоћење кроз пост који је пред нама – у славу Господа, Који је Својим Оваплоћењем ради нашег спасења Себе унизио, Кome и да се помолимо, да и на нас спусти, као звезду, зрак светlostи Свога Рођења, и тако, осветливши таму поста, веселим и радосним путовањем да нас приведе витлејемским јаслама и да нас удостоји да заједно са Анђелима радосно запевамо: „Слава на висини Богу, и на земљи мир; међу људима добра воља“ (Лк. 2, 14).

Амин.